

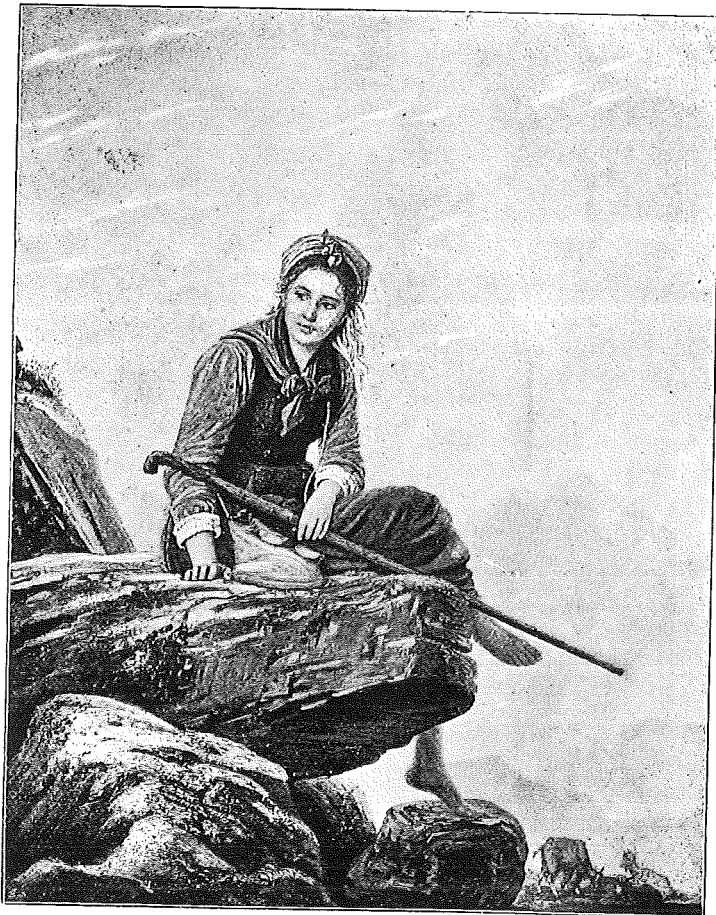
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 34.

21de august 1892.

18de aarg.

Gjæterpige.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. 3 paffer til en adresse paa over 5 eksptr. levers det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar etspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alle vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Den reddede slavegut.

(Slutning.)

Lad os tale en anden gang derom", sagde høvdingen alvorlig. Nu nærmede sig ogsaa de øvrige seminoler og negrene; alle drog henover til teltet.

Atter satte seminolerne sig i en kreds, og Guahua bad Rodrigo og Ambrosio at sætte sig paa stolene.

Derpaa blev fredspiben tændt.

"Se, ligesom vi røger af en pipe, saaledes skal der altid for fremtiden være fred mellem mig og dig, mellem dine og mine", sagde Guahua og rakte Rodrigo piben.

"Det være, som du siger", svarede plantageeieren og tog tre lange drag af piben og blæste langsomt de blaa røgster ud i luften. Derefter gik piben rundt ogsaa til de andre. Og freden var sluttet.

Indianerne spiste og drak og blev i teltet, indtil solen begyndte at gaa ned. Da reiste de sig og sagde farvel.

* * *

Narene gik. Nye bygninger reiste sig i de nedbrændtes sted; fred herskede paa plantagen, og Rodrigos velstand blomstrede mere end nogensinde. Men Guahua besøgte meget ofte plantagen som en kjær gæst, og disse besøg havde stor indflydelse paa hans vilde karakter. Hans stamme byggede faste boliger ved flodbredden og slukkede sit omflakkende liv, og dette var Guahuas verk.

Ofte kom han til den fromme Ambrosio, og mangen time tilbragte han sammen med

ham og Rodrigo under det i det foregaaende nævnte telt, som var blevet staaende som et minde om hine tildragelser. Til sidst bad Guahua, efter at have modtaget tilstrækkelig undervisning i kristendommens sandheder, om at blive døbt, og paa det samme sted, hvor engang Rodrigos fugle havde reddet ham fra „den gamle alligator“s gab, fandt den høitidelige daabshandling sted.

Ofte færdedes plantageeieren og Guahua fremdeles sammen, og fra dette deres omgangs liv vil vi nævne endnu en ting: forunderlig nok blev aldrig mulatten nævnt mellem dem, og skulde det hændte, at samtale gang bragte den ulykkelige mulat paa tale, pleiede seminolen at sige: „Broder, lad os ikke mere tænke paa denne begivenhed. Det stakkels menneske slaar nu for sin dommer.“

Men I, kjære læsere, merker af denne fortælling, som nu er tilende, dette: Mulattens historie stadfæster sandheden af det gamle ord, at falskhed slaar sin egen herre paa halsen.

En modig gut.

Efter den franske forfatter A. Girard skal vi her gjengive en af de mange beretninger om tapperhed, mod og fædrelandskjærlighed under den sidste fransk-tylske krig. Denne lille historie, som virkelig er sand, viser, hvorledes disse sølelser helt og holdent kan gjennemtrænge et barns hjerte.

Nogle dage før den mindeværdige seier ved Bapaume havde obergeneralen for Voire-armeen Faidherbe givet obersten ved en jægerbataljon ordre til for hvilken som helst pris at forhindre et baierisk korps's forening med en prøvisk hovedstyrke.

For at dette skulde kunne lykkes, maatte to artilleriregimenter, som laa omtrent to mil derfra, have underretning om generalens ordre. Der var ingen mangel paa dygtige

mænd; men dersom man vilde sende en voksen mand afsted, kunde man være temmelig sikker paa, at han vilde blive opsnapet af de aarvaagne præstere.

„Vi maa have et barn“, sagde obersten, „en gut her fra nabolaget, som kjender egnen. Et barn kan komme ubemærket frem, og under alle omstændigheder vækker det mindre mistanke. Men hvor skal man finde nogen, som er villig til at paatage sig et saa farefuldt hverv?“

„Jeg kjender et barn“, sagde en af officererne, „han er visergut hos hr. Menard, som eier det nærmest liggende slot. Gutten hedder Karl. Han er en modig og paalidelig gut. Jeg indestaar for ham.“

„Godt“, sagde obersten, „send bud efter ham.“

Et kvarter senere kom en soldat tilbage, fulgt af en liden gut paa 12 aar med et aabent, kjæft ansigt og kloge øine. Obersten saa skidt paa ham og sagde derpaa:

„Det gjælder om at komme forbi de fiendtlige forposter og bringe et brev til obersten for de tropper, som ligger derover paa den anden side. Desuden behøves der hurtighed, aandsnærværelse, mod og selvopofrelse. Du kommer maasse til at sætte livet paa spil. Hvis de tager dig tilfange, bliver du skudt. Naa, vil du vove forsøget?“

„Ja, jeg vil“, svarede gutten.

Obersten tog da pen og blæk og skrev nogle linjer, som han lagde i en konvolut og forseglede den. Da han rakte gutten brevet, hørte denne med at modtage det.

„Hvad vil det sige, saar du betænkeligheder?“

„Nei, men var det ikke bedre, om de gav mig mundtlig bested? Jeg har en god hufommelse, og jeg skal ikke glemme noget; jeg forstaar nok, at det er af vigtighed.“

Da obersten saa ham skarpt i øinene, rødmede gutten og sagde:

„Det er ikke af nysgjerrighed, men hvis de tager mig, saa undersøger de mine lom-

mer, og finder de da brevet, da er det forbi med mig, og hvad vil saa mor sige?“

„Men hvis de tager dig, saa sladrer du vel ikke af stole?“

„Det gjør jeg ikke“, sagde gutten bestemt.

„Og hvis de mishandler dig?“

„Jeg siger alligevel intet.“

„Og hvis de truer med at skyde dig?“

„Saa skal de dog ikke faa et ord ud af mig.“

„Det er godt. Kom hid!“

Obersten hviskede nogle ord i guttens øre.

„Har du forstaaet mig?“ spurgte han saa.

„Ja!“ var svaret.

„Kan du gjentage, hvad jeg har sagt?“

Gutten gjorde, som obersten ønskede, hvorpaa denne gav ham haanden og sagde: „Det var ret. Nu kan du gaa; du er en rask gut.“

Dagen efter var det virkelig lykkedes gutten at komme forbi de fiendtlige forposter og til den oberst, som han skulde opsøge. Denne satte sig straks i bevægelse med sine tropper og vilde beholde gutten hos sig; men denne vægrede sig haardnakked, da han vidste, at hans mor var urolig for ham.

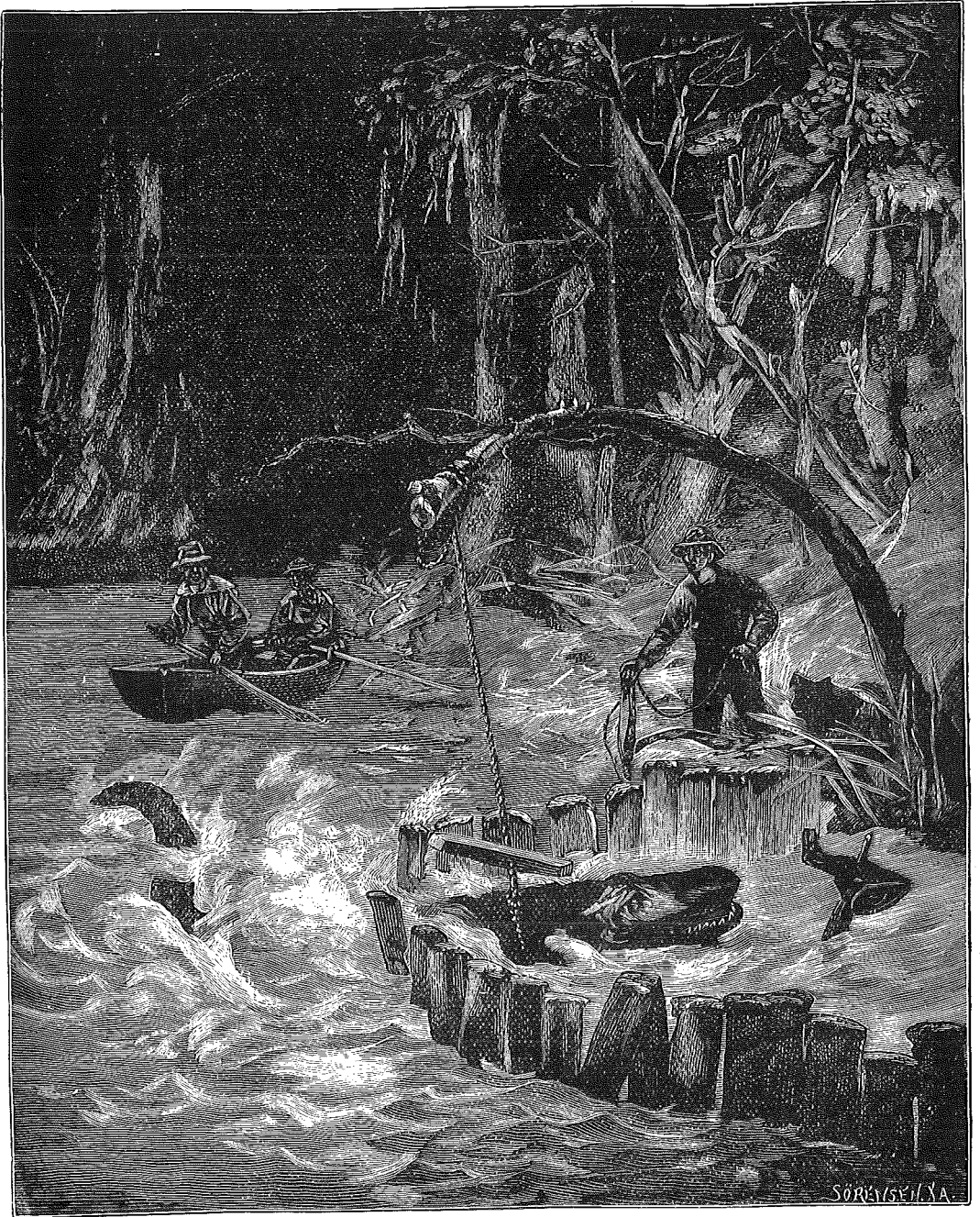
Han begav sig paa veien, barnlig glad over, at han havde gjort sine landsmænd en tjeneste. Men denne gang lykkedes det ikke saa godt.

En spion var fulgt efter ham fra den fiendtlige leir, og han blev greben. Han blev ført til den tykke general; men han kunde ikke faa Karl til at sige noget.

„Hr. kaptajn“, sagde generalen tilsidst til en af officererne, „før denne gut bort; han skal behandles som en spion; thi det er han uden tvil.“

Gutten blev nu bunden til et træ, og seks mand kommanderedes frem for at skyde ham. Den tykke officer formanede ham endnu engang til at sige sandheden. Men Karl taug stille.

Da soldaterne ladede sine geværer, svigtede modet ham; han begyndte at græde og sagde: „Mor!“

Krokodilfangst.

SÖRBYN: H. A.

Si rejser, vi!

Officeren havde ondt af barnet og forsøgte endnu engang at faa ham til at tale, men Karl var igjen bleven herre over sig selv og taug.

Det afgjørende øjeblik var nu kommet. Man hørte kun officerens skarpe, korte kommandoord:

„Færdig! — — Læg an! — —“

Men da opstod der en pludselig bevægelse i den tykke leir, og raabene: „Fienden er der! — Leiren er omringet!“ hørtes under franskmændenes geværild.

Officererne, som af ganske hjerte ønskede at slippe fri for at flyde et saadant barn, styrtede bort tilligemed de andre soldater og overlod Karl til sig selv.

Tyfterne blev snart jagne paa flugt, og franskmændene beholdt valpladsen. De kjendte straks Karl, som saaledes blev reddet og kom hjem til sin mor, som var gammel og svag.

Til tak for Karls trofasthed og mod fik hans mor en aarlig pension, saa at hun ikke mere behøvede at arbejde for sit brød. (Børnebiblioteket.)

Krokodillefangst.

(Se billedet.)

De af vore læsere, som har fundet glæde i at læse „Den reddede slavegut“ og husker „den gamle alligator“, vil med interesse betragte vort billede af en krokodillefangst. Billedet vil let forstaaes og behøver ikke videre forklaring. Et stort stykke kjød tjener som løkkesmad for det stygge dyr, som neppe har stuttet sit hoved indenfor indhegningen, før det er i jægerens fælde.

Den lille pige med soppene.

En smaapiger havde været ude og samlet sop og var nu paa hjemveien. De skulde gaa tvers over jernbanen, men da

de troede, at der ikke kom noget tog paa den tid, gav de sig til at gaa efter jernbanelinjen mellem skinnerne.

Pludselig hørte de et lokomotiv pibe. Den ældste vendte straks om, men den yngste løb fremover; hun tænkte vel, hun skulde løbe fra lokomotivet, hun, kan jeg tro.

Da skreg den ældste: „Spring af linjen! spring af linjen!“ Men lokomotivet pustede og gjorde sliig støj, at den lille ikke kunde høre, hvad søsteren sagde; men hun troede, at hun kaldte hende tilbage. Hun vendte da om og vilde løbe tilbage, men snublede over svillerne og mistede soppene. Da lagde hun sig ned og begyndte at pille dem op igjen.

Toget kom nærmere. Lokomotivføreren blæste i piben som rasende; men han kunde ikke stanse toget, for det er ikke saa fort gjort. — Søsteren raabte, at hun skulde lade soppene være; men den lille troede, hun sagde, at hun skulde pille dem op, og hun blev liggende mellem skinnerne.

Det lange tog bruste frem og gik over barnet. Søsteren græd og skreg. Alle de reisende heldte sig ud af vinduerne, og konduktøren sprang til den sidste vogn for at se efter, hvorledes det var gaaet med den lille pige.

Jo, hun laa der aldeles stille, sammenkrøblet, med nedbøjet hoved — død troede alle. Men nei, da toget var kommet et stykke bort, løstede hun hovedet, reiste sig paa knæ og pillede ganske rolig op de soppene, som var igjen. Og da hun var færdig med det, sprang hun hen til sin søster.

(Af S. Nicolajsens fortællinger.)

En bedende moder.

For nogle faa aar siden var fangerne i et stort fængsel samlede til den sædvanlige søndagsgudstjeneste. En fremmed prest, der tilfældig, som man pleier at sige,

opholdt sig i byen, skulde tale istedenfor fængselspresten. I sin hjertelige prædiken fortalte han om en ung mand, som havde været langt ude paa de vilde veie, hvis mor nu var hjemme i himmelen; men erindringen om alle de mange bønner, hun havde bedet for ham, havde gjort, at han havde omvendt sig. Han var nu bleven en ordets forkynder. Da presten havde endt sin fortælling, sagde han: Denne forlorne søn, som blev frelst ved sin moders bønner og taarer, er mig selv.

Gudstjenesten var til ende, og fangerne vendte tilbage til cellerne. Om eftermiddagen gik presten igjennem de lange fængselsgange, hvorfra han kunde se ind i cellerne. I en af disse opdagede han en ung mand, som laa ned paa stengulvet og hulkede, som om hans hjerte skulde brikke. Han stod ganske stille en stund, inden fangen opdagede ham. Han spurgte venlig, hvad der var iveien. „O“, svarede fangen, „det er det, som presten i dag fortalte om sin mor, som gjør saa ondt. Jeg havde ogsaa saadan en mor, jeg kunde ikke lade være at tænke paa hende“; og atter kastede han sig ned og græd: „Det var, som jeg skulde dø, for jeg havde ogsaa saadan en mor.“ — Her imellem de kolde fængselsvægge blev det den grædende og bedende moders billede, som skulde smelte den ellers saa haarde og ligegyldige unge mands hjerte. Se, det er det fromme, trofaste moderhjertes løn. Hold derfor ud i bøn for dine børn, du kjære mor.

Du holder dog mest af mig.

Hn kjærlig kvinde var sat til opdragerinde for tre børn, hvis forældre levede i Indien; hun elskede disse børn, og de hende.

En dag var den lille gut paa syv aar ikke rigtig artig, hvorfor hun gav ham et lidet rap. Gutten blev forbauset og udbrød: „Du slaar mig; det gjør min tante og onkel

ikke, eller min lærer og lærerinde“, men i samme øjeblik saa han med sine store, dybe, klare barnepine paa hende og sagde: „Men du holder dog mest af mig.“ Og i det samme laa han i hendes favn; hun trykkede ham til sit hjerte; thi hun følte, hvor inderlig han elskede hende og hun ham.

Dette er et lidet billede af vor himmelske faders kjærlighed overfor os mennesker, men hvor sjelden forstaa vi, hvad dette lille barn følte, at gjennem tugtelsen viser faderen sin uendelige kjærlighed til os mennesker.

Vi vil alle gjerne være glade og have gode dage, men kommer der saa lidt modgang paa vor vei, o, saa klager og jamrer vi, istedenfor at sige som barnet: „Du, kjære fader, holder dog allermest af mig, du ved bedst, hvad som tjener til mit gavn.“

Du elsker mig; thi du vil saa gjerne have mig ind i dit rige og opdrage mig dertil. Du vil saa gjerne gjøre mig evig glad.“

Herre, hjælp os alle, at vi ved din gode Helligaand maa mere og mere komme til at forstaa din store, uendelige kjærlighed, som fik sit stærkeste udtryk, da du sendte din søn, den elselige, vor Herre Jesus Kristus, til verden, for at frelse alle stakkels fortabte syndere, som vil tro paa ham og leve med ham. — Ja tal for din kjærlighed.

Hjælp os, kjære himmelske fader, saa vi i alt, hvad du sender os, det være sig fryd eller smerte, maa kunne sige som det lille barn: „Du holder dog mest af mig.“

(D. S.)

„Folk vil saa nødig læse i bibelen“, sagde en prest forleden ved et møde, „men jeg ved, hvad de gjerne vil læse i. De studerer med største nøjagtighed de kristnes liv! Derfor bør vi alle bede Gud om at hjælpe os til at leve et helligt liv, at Gud derigjennem kunde vidne for dem, som staa udenfor.“

Smaatræk fra dyrelivet.

2.

Istige mus.*) En opmærksom iagt- tager af dyrelivet fortæller følgende: Jeg plejede at anvende en del af mine ledige stunder ved dreierbænken og havde da gjerne staaende paa denne lidt olie, som jeg brugte at smøre med. Først havde jeg den paa en flad skaal; men da den gang paa gang blev fortæret af musene, havde jeg den for fremtiden paa en liden trang- halfet flaske, som jeg hængte i den ene ende af dreierbænken. Men mærkelig nok var den lille flaske tom, hver eneste gang jeg skulde benytte den. Men hvorledes kunde det være muligt for musene at faa fat i olien paa bunden af flasken? Snart opdagede jeg deres fremgangsmaade. De listige smaadyr stat sine haler ned i flasken og trak dem ud igjen, bedækkede med olie. Man vil kanske spørge, hvorledes jeg opdagede dette. Jo, oljeflek- kerne og merkerne efter deres haler og fød- der paa den støvede dreierbænk viste saa ty- delig sagens sammenhæng, at der ikke kunde være tale om nogen tvil.

Vidunderlig redning.

En dame skriver fra Bethlehem: I Gaza, filisternes gamle hovedstad, hvor Sam- son begrov sig selv og 3000 filister ved at omstyrte Dagens tempel, tildrog sig i februar maaned følgende ungerlige hændelse: En nat brød en tyv sig ind i en families lille hus. Efter at han havde taget, hvad han kunde faa med sig i det ydre værelse, listede han sig ind i det kammer, hvor hus- faderen og hans kone laa i dyb søvn med sit lille barn i vuggen ved siden af sengen.

*) Af dr. C. G. Barth.

Formodentlig i den tanke, at barnet i vuggen kunde forraade ham, tog tyven vuggen og satte den udenfor porten. Barnet begynder der at skrige. — Moderen vaagner og griber efter vuggen, men finder den ikke paa sin plads. Barnet vedbliver at skrige. Manden vækkes, lytter en stund og siger: „Barnet skriger jo udenfor porten, — hvorledes er det gaaet til?“ — Begge to iler ud, og det er dem ubegribeligt, hvem der har baaret barnet derud, — De spørger og gletter — men i samme øieblik var taget paa grund af den usædvanlige snemængde, der om natten var falden, bleven færdigt til at styrte ned, og i et nu ligger deres hus i ruiner. Men de selv er dog alle tre reddede.

Da man om morgenen bortrydder gruset, stenene osv., finder man en mand ihjelslagen under ruinerne. Hvad han havde stjaalet, havde han allerede bundet fast paa ryggen og stuet i lommen. Da overraskede Herren ham ved døden. Han havde uden tvil baaret barnet ud for at tjene sine egne hensigter, men Gud benyttede ham i sin haand uden hans vidende og mod hans vilje til at redde tre menneskeliv; men han selv døde i synd.

Oplosning paa billedgaaden i nr. 32.
Maanen lyser om naten.

Geografisk diamantgaade.

			A			
			A	A	D	
		D	D	E	E	N
N	O	O	P	R	R	R
		R	R	S	S	U
			U	U	Æ	
						Ø

Bogstaverne i ovenstaaende figur skal ordnes saaledes, at den vandrette og den lodrette midt- linje kommer til at lyde ens og de 5 vandrette linjer afgiver bekjendte geografiske navne.

1. En by i Frankrig.
2. En elv i Mellemuropa.
3. En by i Danmark
4. En elv paa den spanske halvø.
5. En dansk ø.

Carl Johan Litvørn.